

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a cincea din Post (a Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca)

Ea a ales pocăința, noi ce alegem?

Episcopul Augustin Kandiotis, Mitropolit de Florina | Sursa: ortodoxia.md

Cuvioasa Maria Egipteanca a trăit în veacul al VI – lea, în anii împăratului Iustinian (527-565), în marea cetate pe care a zidit-o Alexandru cel Mare și se numește Alexandria. Există până astăzi și este unul din cele mai mari porturi în Mediterana. Acolo s-a născut. Dar a deviat de mică. S-a încurcat în anuraje rele și s-a stricat. A devenit o femeie comună. Din cauza frumuseții ei câștigase mulți admiratori și dispunea de bani. Purta mățăsuri, era întotdeauna împodobită cu bijuterii scumpe. Devenise regina plăcerii, ispita, magnetul Alexandriei.

Așadar, în timp ce își continua viața păcătoasă, într-o zi, cum istorisește viața ei, a coborât în port. A văzut acolo o corabie. L-a întrebat pe căpitan unde merge și el i-a răspuns: la Sfintele Locuri. Maria s-a hotărât să călătorească cu acea corabie. Așa s-a și întâmplat. A ajuns la Sfintele Locuri și s-a dus la biserică în ziua Înălțării Cinstitei Cruci ca să se închine. Dar în clipa în care a încercat să intre, o putere nevăzută a împiedicat-o. Atunci a conștientizat starea ei, a conștientizat că este păcătoasă, că nu este vrednică să intre în biserică.

Iubiții mei, oare noi acum intrăm în biserică cu vrednicie? Dacă la ușă ar sta un înger și ar controla pe fiecare, va găsi pe vreunul vrednic să intre? Intrăm prin mila lui Dumnezeu. Noi suntem păcătoși, viermi murdari și necurați, iar Hristos ne primește în Biserica Sa.

Așadar, Maria și-a simțit păcătoșenia. A rugat-o atunci pe Preasfânta (Fecioară Maria) s-o lase să intre, iar Preasfânta i-a ascultat rugăciunea: Maria a intrat în biserică. A îngenunchiat, a plâns, s-a închinat Crucii și a făcut o făgăduință înaintea lui Dumnezeu că de acum înainte își va

schimba purtarea. S-a pocăit. A intrat neagră și a ieșit albă. Fugind din biserică, s-a îndreptat spre Iordan și după ce a trecut râul, a ajuns în pustie, în pustia nesfârșită, unde doar fiarele sălbatice trăiau și doar

ascetul în pustie și în timp ce mergea vede deodată ceva ca o fantomă. Nu era fantomă; era Maria Egipteanca care ajunsese numai și piele și oase. A căzut la picioarele lui Zosima, i-a spus numele și viața ei.

După ce s-a mărturisit de păcatele ei, l-a rugat pe Sfântul Zosima să-i aducă Dumnezeu-ască împărtașanie. Într-adevăr, Zosima i-a adus Preacuratele Taine, și când a împărtașit-o lacrimile acesteia cădeau în Sfântul Potir.

Așa se împărtașeau odată creștinii, cu emoție și teamă. Este mare și dumnezeiască Taina Împărtașaniei. Noi acum, vai, ne împărtașim nesimțiți și indiferenți, fără dragoste și dor după Dumnezeu, fără dragoste dumnezeiască. Ea se împărtașea mărturisită și cu simțire.

Apoi l-a rugat pe Zosima să revină. Și s-a dus bătrânul după un an acolo și a căutat-o. Dar a găsit-o moartă, întinsă pe nisip. Era ca un înger. Alături însemnase cuvintele: „Îngroapă, părinte Zosima, trupul păcătoasei Maria”. Sfântul Zosima a cântat slujba de înmormântare și a venit clipa să o îngroape. Târâncop nu avea. Cum a săpat? În momentul acela, din pustie – să nu creadă necredincioșii, noi credem! – a venit un leu, a săpat cu ghearele, a făcut o groapă și a fost el însuși groparul. Acolo a fost îngropată cuvioasa.

Aceasta este în puține cuvinte viața Sfintei Maria Egipteanca, pe care o sârbătorește astăzi Biserica noastră. Ce ne învață? Că Hristos îi primește pe toți și pe cei mai mari păcătoși. Oricâte păcate ar face omul, Hristos îl iartă, dacă se pocăiește. Așadar, „Pocăiți-vă!”, ne strigă astăzi cuvioasa Maria. Dar în fiecare zi și în fiecare ceas ne strigă Hristos: „Pocăiți-vă!” (Matei 3, 2). Ne cheamă să ne schimbăm și noi viețuirea, precum și-a schimbat-o Maria Egipteanca și toți sfinții.

glasurile lor se auzeau. Acolo, această femeie, care era obișnuită cu luxul și bogăția Alexandriei, avea să-și schimbe cu desăvârșire de atunci încolo modul de viață. A trăit patruzeci de ani întregi în asprime, rugându-L pe Dumnezeu să o ierte.

În acea vreme trăia un ascet care se numea Zosima. Era învățat, dar diavolul i-a aruncat o idee. Zosima – i-a spus – de ani de zile te nevoiești în pustnicie, te rogi, studiezi, te împărtașești cu Preacuratele Taine. Ca tine nu mai există altul... Un gând mândru. Și mândria este cel mai mare păcat. Însă glasul lui Dumnezeu i-a răspuns: Zosima, greșești. Există un alt suflet mai înalt decât tine... A ieșit atunci

Cu familia la biserică

Din ritmul săptămânal fac parte frecventarea regulată a bisericii și participarea la slujbele săvârșite în casă. Ritmurile anuale din familie trebuie să corespundă cu ciclurile slujbelor bisericesti.

Fiecare membru al familiei trebuie să conștientizeze faptul că face parte din Biserica Ortodoxă.

Frecventarea bisericii, spovedania și împărtășania cât mai deasă este diferită în

diferite familii. Ele se schimbă în funcție de evenimentele și necesitățile vitale ale fiecărui om în parte. Duhovnicul este cel care stabilește cât de des trebuie să se spovedească și să se împărtășească omul. Pruncii ar trebui împărtășiți în fiecare săptămână sau nu mai puțin de o dată pe lună. Adulții care locuiesc în orașe mari ar trebui să vină în fiecare săptămână la biserică.

Dacă dintr-un anumit motiv acest lucru devine imposibil, se va stabili o regulă – nu mai puțin de o dată la trei săptămâni. În vechime, creștinul care lipsea trei duminici la rând de la biserică nu era admis la împărtășanie și era excomunicat din Biserică. Astăzi noi nici nu mai pomenim despre regulile stabilite încă în primele secole, dar din când în când ar trebui să ni le amintim.

Frecventarea bisericii ar trebui să devină pentru copii nu o obligație, ci un prilej de bucurie. Înțelegerea slujbelor de către copii depinde în mare măsură de relațiile care se stabilesc între părinți și Biserică. Copiii nu trebuie ținuți în biserică cu forța și nici nu trebuie obligați să asiste la toate acatistele și slujbele...

Pr. Prof. Gleb Kaleda

Sursa: Doxologia.ro

De ce aprindem lumânări pentru cei adormiți?

Nicolae Pintilie | Sursa: Doxologia.ro

Din cele mai vechi timpuri, omul a fost iubitor și căutător al luminii. Încă din Antichitate, operele poetice, dar și cele filosofice vorbesc despre lupta dintre lumină și întuneric. Lumina solară, mai apoi și cea artificială au fost asociate cu binele, cu fericirea și chiar cu ideea de divinitate. În mod magistral, textul Sfintei Scripturi vorbește despre Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ca fiind „lumina lumii” – „Eu sunt

ca încăperea să fie luminată. Având în vedere faptul că Cina cea de Taină a avut loc în timpul nopții, alături de primele mese euharistice ale primilor creștini, lumânarea a intrat cu ușurință în cultul liturgic. În secolul al II-lea, în prima descriere a slujbei de seară, ni se vorbește despre faptul că miezul slujbei era constituit de venirea preotului cu o lumânare aprinsă în mijlocul adunării, rostindu-se: „Lumina lui Hristos

luminează tuturor”.

În cursul istoriei, lumânarea și lumina ei caldă au ajuns să fie folosite în toate slujbele Sfintei Biserici. Practic, nu există serviciu liturgic care să fie oficiat fără măcar o lumânare aprinsă.

Se aprind lumânări la toate slujbele, de la botez, la cununie, la îngropare, parastase, sfințiri și binecuvântări – lumina lumânării reprezentând lumina cea veșnică și neînserată a Împărăției lui Dumnezeu. Dincolo de practica liturgică, mai există un aspect al aprinderii lumânărilor. Creștinii, încă de la început, au aprins lumânări în sens de rugăciune și jertfă – lumânarea mistuindu-se puțin câte puțin, spre slava lui Dumnezeu.

Cultul celor adormiți este legat de aprinderea lumânărilor. După obiceiul înțetătenit, celui căruia i se pregătește să treacă în lumea veșniciei i se pune o lumânare în mână, apoi la capul lui se aprind mai multe lumânări în sfeșnic. Prescursa și pomelnicul, coliva, colacul și celelalte jertfe dăruite pentru sufletul său, toate se împart cu lumânări aprinse.

Din punct de vedere simbolic, aprindem și împărțim lumânări pentru că acestea reprezintă întruchiparea fizică a rugăciunii noastre pentru sufletul celui adormit întru viața cea veșnică.